

V Bazilike sv. Petra sa na sviatok Sedembolestnej Panny Márie zhromaždilo okolo 9-tisíc pútnikov, aby sa spolu s pápežom Levom XIV. modlili v rámci Jubilea útechy. Zvláštna udalosť svätého roka bola venovaná všetkým, ktorí prešli ťažkosťami, stratou blízkych, utrpením či bolesťou. Súčasťou bohoslužby slova boli aj dve výpovede žien, ktoré stratili svojich najbližších za tragických okolností. Diane Foley, matka amerického novinára Jamesa Foleyho, zavraždeného islamistami v Sýrii, popísala svoju cestu od hnevu k odpusteniu. Silu jej dodala Panna Mária, ktorá sama zakúsila smrť nevinného Syna. Foleyová sa dokázala stretnúť s jedným z vrahov svojho syna a prijať jeho ľútosť. „Boh mi dal milosť vidieť v ňom spoluhriešnika, ktorý rovnako ako ja potrebuje Božie milosrdenstvo,“ uviedla. Lucia Di Mauro Montanino rozprávala o bolesti, ktorú ona a jej dcéra zakúsili po vražde jej manžela v Neapole. Po rokoch sa stretla s mladistvým páchatelom, ktorý ju prosil o odpustenie. „Pred sebou som videla chlapca, ktorý sa triasol a plakal. Jedinou možnou odpoveďou bolo dlhé objatie,“ povedala. Odpustenie jej umožnilo premeniť smútok na nový začiatok a sprevádzať mladíka na ceste obnovy. Vo svojom príhovore pápež pripomenul, že Boh neopúšťa človeka ani v najťažších chvíľach: „Práve vtedy sme pozvaní viac ako

inokedy zložiť nádej do blízkosti Spasiteľa, ktorý nás nikdy neopustí,“ povedal. Podľa pápeža je útecha zakotvená v pevnej viere, ktorá sa nenechá zviklať búrkou. Slzy v ťažkých chvíľach nie sú prejavom slabosti, ale „tichým volaním ľudskosti vystaveného skúške“. Pápež zdôraznil, že bolesť sa nesmie premeniť na násilie. „Láska môže premôcť nenávisť a odpustenie nám dáva okúsiť Božie kráľovstvo už tu na zemi,“ vyhlásil. Vyzval, aby sa kresťania nechali v bolesti utešiť Bohom a chránili najzraniteľnejších tak, ako Panna Mária. „Potom sa pápež vyjadril aj k bolesti, ktorá je dôsledkom vojen: Milovaní, tak ako existuje osobná bolesť, tak aj v dnešnej dobe existuje kolektívna bolesť celých národov, ktoré, gniavené ťažobou násilia, hladu a vojny, prosia o mier. Je to obrovský výkrik, ktorý nás zaväzuje modliť sa a konať, aby sa skončilo všetko násilie a aby tí, ktorí trpia, mohli nájsť pokoj; a zaväzuje predovšetkým Boha, ktorého srdce sa chveje súcitom, aby prišiel do svojho kráľovstva. Skutočná útecha, ktorú musíme byť schopní odovzdať, spočíva v ukazovaní, že mier je možný a že kľúčom v každom z nás, ak ho neudusíme. Zodpovední predstavitelia národov nech počúvajú najmä výkrik toľkých nevinných detí, aby im zabezpečili budúcnosť, ktorá ich ochráni a uteší.“

**Zdroj: tkkbs.sk**



21. september 2025  
DVADSIATA PIATA NEDEĽA



**Resp.: Chváľte Pána, lebo dvíha chudobných.**

Každý z nás bol už v živote postavený na pomyselné rázcestie, aby sa rozhodol kadiaľ ísť. Často sa stáva, že človek, ktorý je postavený pred nutnosť voľby ostáva stáť, alebo pred rozhodnutím uteká. No život nestojí. On plynie a napokon sa stále musíme rozhodnúť.

### **Zvoliť si Boha za svojho Pána**

Na takúto životnú situáciu reaguje Ježiš v dnešnom evanjeliu keď hovorí: „Nijaký sluha nemôže slúžiť dvom pánom; pretože buď jedného bude nenávidieť a druhého milovať, alebo jedného sa bude pridržať a druhým opovrhovať. Nemôžete slúžiť aj Bohu aj mamone.“ Z Ježišových slov jasne vyplýva, že každý sa musí rozhodnúť, ktorú cestu si v danej životnej situácii zvolí. Dnešný človek sa často rozhoduje podľa svojich aktuálnych schopností, teda si povie: „ešte mám dosť síl, som zdravý, najprv urobím všetko preto, aby som zabezpečil seba a svoju rodinu, aby sme sa mali dobre.“ Boha v tejto voľbe odsúvame na druhé miesto a správame sa akoby sme boli presvedčení, že nad svojim zdravím, svojou silou a najmä nad svojim životom máme absolútnu kontrolu. Paradoxom je, že všetci vieme o tom, že to tak nie je, že náš život na tomto svete sa môže v okamihu skončiť

a tak naša voľba ísť po ceste za mamonou, voliť si peniaze a majetok za svojho pána môže byť veľmi krátka. Nevoľme si preto mamonu, veď tento termín používaný v Ježišových dobách svojím slovným základom odkazuje na slovo aman – „veriť v niekoho alebo v niečo“, „vkladať dôveru v“. Vo zvitkoch z Kumránu označuje toto slovo mocnú modlu, ktorá je schopná človeka oklamať a ovládnuť. Druhou z ciest je tá, ktorou nás chce sprevádzať Boh a ktorej cieľom je večný život v Jeho prítomnosti. Môže sa zdať na prvý pohľad ťažšou, ale istotou nám je cieľ, teda nebeské kráľovstvo. Povieť si, ako mám žiť ak budem odmietať všetky pozemské veci, veď musím jesť, bývať, ale aj si oddýchnuť po ťažkej práci. Ježiš nám dnes tieto veci nezakazuje. On nám ukazuje, ako si zadefinovať správny hodnotový rebríček. Pán Ježiš nám jasne ukazuje, že ak chceme byť naozaj šťastní, musíme na prvé miesto postaviť Boha pred mamonu, lebo šťastie začína tam, kde zomiera naše sebecké ja. Sme postavení pred vážne rozhodnutie: rozísť sa s povrchnosťou, pohodlnosťou, polovičatosťou a hľadať šťastie len vo viere v Boha, pretože to nám zabezpečuje šťastie pozemské i večné.

**Peter Benčo**